29.10.2012 г. / 13:33:34

Вяра

11.11 по еретическия, † 29 октомври по църковния календар - Св. преподобномъченица Анастасия Римлянка. Св. Аврамий Затворник и св. Мария

В памет на света великомъченица Анастасия Римлянка († ок. 249-259 гг.)

Света преподобномъченица Анастасия Римлянка. Фрагмент от стара стенопис. Русия

В дните на император Деций и съуправника му Валериан, при военачалника Пров, недалеч от град Рим, в уединено и малкоизвестно място се намирал един неголям женски манастир. В него се подвизавали няколко добродетелни постнички, в числото на които била и престарялата по години

и съвършената в добродетелите игумения София. В този манастир живеела и блажената девица Анастасия, родена в Рим, която на тригодишна възраст останала без родители. Преподобната София я възпитавала в своя манастир и я научила на всички добродетели, така че в поста, подвизите и във всички трудове тя превъзхождала останалите. Като достигнала двадесетгодишна възраст, Анастасия станала извънредно красива, така че някои от знатните римски граждани, като чули за красотата ѝ, страстно желаели да я вземат за жена. Но светата девица, като счела всичко за суета, станала Христова невеста и като пазела за Него девството си, пребивавала в молитви денем и нощем. Дяволът не веднъж се опитвал да я отклони от нейния равноангелен живот и да я склони към живот в света, като я смущавал с нечестиви помисли, със съблазни от лукави уста и с различни други свои хитрини. Но той ни най-малко не успял в своята борба против тази, в немощното естество на която се била вселила силата Христова. Като не можал да я победи по този начин, дяволът явно възстанал срещу нея, като въздигнал жестоки мъчители. По това време имало силно гонение срещу християните и дяволът подучил някои от невярващите, враждуващи против християните, да наклеветят Анастасия пред военачалника Пров. Като отишли при този нечестив човек, езичниците започнали да му говорят, че в едно уединено място между бедните и живеещи без мъже жени живее някаква девойка Анастасия, подобна на която по красота няма в целия Рим.

- Тази девица - казали те - не само че не иска да има мъж, но и се гаври с нашия начин на живот, присмива се на нашите богове и вярва в Разпнатия.

Като чул за красотата на Анастасия, военачалникът незабавно изпратил слугите си да я доведат. Слугите дълго време не могли да отворят вратите на манастира, така че били принудени да вземат брадви и да ги разбият. Тогава

постничките много се уплашили и като отворили другите порти от противоположната страна, избягали от манастира. А игумения София не пуснала Анастасия, като казала:

- Дете мое, Анастасия! Не се плаши, защото настъпи времето за подвига, заради който твоят Жених Иисус Христос иска да те увенчае. Аз не желая да избягаш от манастира, не желая да лиша от мъченически венец теб, моя бисер, който аз, като взех от тригодишна възраст, възпитах и до настоящия момент пазех като зеницата на окото си.

Когато войниците проникнали в манастира, София излязла при тях с думите:

- Кого търсите и какво искате?

Те отвърнали:

- Старице! Предай ни девицата Анастасия, която ти държиш при себе си, тъй като военачалникът Пров я изисква.

- Да, с радост ще ви я предам - отговорила София, - само ще ви помоля, господа, да почакате два часа, докато я наглася, за да стане угодна на очите на вашия господар.

Слугите, като предполагали, че София желае да я украси с обичайните светски дрехи и накити, се съгласила да почакат. А духовната майка София, желаейки да украси дъщеря си с душевни украшения, за да стане угодна на Небесния Жених, я въвела в църквата. Като я поставила пред олтара, София с плач започнала да говори:

- Анастасия, дете мое, сега ти предстои да покажеш на дело усърдната си любов към Господа. Сега е време да устоиш до кръв за своя възлюбен Жених Христос и да докажеш, че си истинска Негова невеста. Обична моя дъще! Умолявам те: не допускай да те прелъсти езикът, изострен като бръснач, не се

съблазнявай от славата и подаръците на суетния свят и не се страхувай от временните мъки, които ще ти изходатайстват вечен живот. Ето, чертогът на Жениха е отворен пред тебе; ето, одърът на вечния покой е приготвен за теб; ето и сплетеният за теб венец; ето, вече те викат за брак с Жениха. Иди при Него с веселие, иди обагрена с кръв, като че облечена в сватбена премяна. Умолявам те, дете мое, внимавай в думите ми и си припомни трудовете ми и грижите ми за теб, как те възпитавах, като те прибрах от детството ти и положих цялото си старание, за да те представя като чиста невеста пред Царя на славата. За това се грижех, за това се молех, на това те обучавах ден и нощ - да се съединиш завинаги с Господа с цялото си сърце и с цялата си душа. И така, дъще моя, не ме посрамвай сега пред Господа мен, твоята майка и не ме вкарвай преждевременно в гроба на моята старост. Ако чуя за теб нещо, което е противно на Христовата любов, ще умра. А ако чуя, че стоиш твърдо заради любовта си към Христа и не щадиш живота си заради Него, тогава ще бъда майка, която се радва за дъщеря си, тогава ще се възнесе “моя рог … като рог на еднорог” и старостта ми с елей ще се намаже. И така, дъще моя, не щади телесната си красота и не обиквай временния живот. А когато те съблазняват с коварни думи, ти “не давай да се отклони сърцето (ти) към думи лукави”; и когато почнат да те заплашват с мъчения, ти кажи: “Няма да се убоя от това, от което вие се страхувате, нито ще се смутя, защото с мен е моят Бог”, когато започнат безмилостно да те бият, ти не се бой “от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият”. Започнат ли да разкъсват и да стържат плътта ти, радвай се в страданията си, защото подпълваш недостига от скърби Христови в своята плът. Започнат ли да те разсичат на части, спомни си, че и “космите на главата (ти) са всички преброени”от Господа, Който ще запази всичките ти кости и нито една от тях не ще се строши. Поискат ли да ти отсекат главата, ти гледай към главата на цялата Църква - Христос,

Който е твоя слава и Който въздига главата ти. Не бой се, детето ми, от жестоките страдания. Твоят Жених невидимо ще застане пред теб, ще облекчи болките ти и ще те избави от тежките мъчения. И когато застенеш, Той ще ти даде отрада; когато изнемогнеш, Той ще те повдигне; когато се изпълниш със скръб по причина на лютите рани, Той ще услади сърцето ти, ще даде прохлада на душата ти и няма да отстъпи от теб дотогава, докато не те изтръгне от ръцете на мъчителите и не те въведе в небесния Си чертог и като свика всички ангелски сили и ликовете на всички светии, ще ти дари блаженство и ще те увенчае като Негова невеста с нетленен венец и ти ще царуваш заедно с Него във вечна слава.

Анастасия отговорила:

- Готово е сърцето ми да пострада за Христа, готова е душата ми да умре за пресладкия за мен Иисус, тъй като всичките ми желания и въздишки бяха отправени към това да имам възможност да положа душата си за скъпия за мен Господ, за свидетелство на любовта ми към Него. И сега, когато настъпи времето да се изпълни моето желание, аз с радост ще се явя пред моя мъчител и ще започна да изповядвам всесвятото име на моя Бог. А ти, майко и господарке моя, не се бой за мен, не се съмнявай в младостта ми: аз вярвам, че моят Господ Иисус Христос ще ме укрепи мен, Своята рабиня. Обична моя майко, моли Го и ти да не ме оставя и да не отстъпва от мен дотогава, докато не завърша мъченическия си подвиг заради Неговото име и не посрамя въставащия срещу нас враг.

Беседата им продължила повече от два часа, така че изпратените от военачалниците слуги, като не ги дочакали, сами се отправили след тях към църквата. Тук те заварили светите жени, които не се занимавали с телесно украсяване, а умилно беседвали и взаимно се утешавали и се утвърждавали в Господа. Като се разгневили, те хванали Анастасия като

вълци овца, сложили на шията железни вериги и я повлекли към града, където я завели при военачалника. А тя, като стояла пред тях, с духовните си очи се обърнала към своя Жених, Христос. Всички, които видели Анастасия, се удивили от красотата ѝ, смирения взор и кроткото лице. Военачалникът се обърнал към нея с думите:

- От какъв род си, от каква вяра си и как се казваш?

Като навела очи, светицата отговорила с тих глас:

- Аз съм дъщеря на един от гражданите на град Рим, възпитана съм в християнско благочестие, а името ми е Анастасия.

Военачалникът казал:

- Това име е необичайно за римляни, не зная какво означава Анастасия?

- Анастасия - отвърнала светицата, - означава “възкресение”, тъй като Бог ме възкреси, за да говоря против теб дотогава, докато не надвия твоя баща - сатаната.

Военачалникът продължил:

- Девойко, отговарай ми кротко, за да не възбудиш гняв в мен; аз щадя младостта ти и не искам да погубвам красотата ти; послушай ме като баща, който желае разумно да те посъветва. Защо си се прелъстила от вредното християнско учение и напразно погубваш годините си, лишавайки се от добрия живот и от насладите, които боговете са дали за радост на хората? Що за утешение е да избягваш обществото на хората и да прекарваш живота си в уединение? Каква ще е ползата ти от това, доброволно да се предаваш на мъчения и смърт заради Разпнатия? Не е ли по-добре да се поклониш на нашите безсмъртни богове, да си вземеш честен и благороден

мъж, да се веселиш сред наслади, да се радваш на деца, да живееш сред добри хора в слава и чест, да притежаваш много имоти, злато и сребро и да не погубваш в крайна бедност и нищета живота си, дарен ни от боговете за благополучно съществуване. И така, съветвам те, ела и се поклони на боговете и незабавно ще имаш благороден, почтен, славен и богат мъж, близък до царския престол и притежаващ голяма сила. Заедно с него и ти ще се ползваш от голяма почит и ще се наслаждаваш на всички блага през всички дни на живота си.

Света Анастасия, като повдигнала наведените си надолу очи и като погледнала военачалника, отговорила на тези думи:

- Моят мъж, моето богатство, моят живот и моето веселие е моят Господ Иисус Христос, от Когото ти не ще ме отвърнеш със съблазнителните си думи, не ще ме прелъстиш, както змията прелъстила Ева, не ще усладиш за мен горчивата ви гибел и със страх от мъчения не ще ме отлъчиш от моя Господ, заради Когото, ако би било възможно, съм готова сто пъти да изтърпя мъчения.

Военачалникът заповядал на предстоящите да я бият по лицето, като повтарят думите: “Така ли трябва да отговаряш на светлейшия владетел?” След това, като желаел да я посрами, той заповядал да разкъсат дрехите ѝ и да я изправят гола пред всички и я попитал:

- Девице, приятно ли ти е да стоиш разголена пред очите на всички?

- Безумни, безсрамни и изпълнен с всякаква нечистота - отвърнала светицата. - Това не е мой срам, а твой, тъй като моят Господ знае, че слънцето никога не е виждало голотата ми, а ти ме изправи гола пред очите на толкова много хора; знай, че ти посрами повече себе си, отколкото мене. Заради

този срам моят Жених ще ме покрие с одеждата на славата, а на теб вечен срам ще покрие лицето ти и всеки разумен човек сега би казал: ако военачалникът не би бил безсрамен и изпълнен с нечиста похот, той не би разголил девическото тяло за зрелище на всички.

И като се обърнал към разголилите я, тя рекла:

- Щом сте разголили тялото ми и щом сте приготвили за мен оръдия за различни мъчения, защо се бавите? Бийте, режете, разкъсвайте, покрийте с рани разголеното тяло, покрийте с кръв откритият срам. Ето, вие ме виждате приготвена за мъки и не се надявайте да чуете нещо друго от мен, освен това, че желая да умра за моя Христос.

Тогава по заповед на военачалника тя била разтегната и привързана към четири стълба надолу с лицето; под нея подложили огън със сяра и смола и я мъчили отдолу с огън и зловонен дим, а по гърба я биели безмилостно с тояги. А света Анастасия, страдайки от ударите, задъхвайки се от дима и опалвана от огъня, търпяла и вместо стон, произнасяла до края Давидовия псалом: “Помилуй ме, Боже”.

Били я дотогава, докато палачите изнемогнали. След това, като я отвързали от стълбовете и я снели от огъня, я привързали към едно колело и въртейки колелото, счупили всичките кости и изпокъсали всичките сухожилия. Тя се помолила на Господа:

- Прибежище мое и Защитнико мой, не отстъпвай от мен, тъй като душата ми изнемогва от болки и костите ми са съкрушени.

След тази молитва колелото изведнъж се спряло и светата мъченица, отвързана от невидима сила, се оказала напълно здрава и невредима. Всички, които били там, били страшно

изумени при вида на това чудо. А военачалникът не само че не се вразумил, тъй като злобата му го била заслепила, но с още по-голяма свирепост отново започнал да измъчва светицата с други мъчения. Той заповядал, като я окачат, да стържат ребрата и да разкъсват тялото ѝ. А тя мъжествено изтърпяла всичко това и само към Бога възвеждала очите си, като казвала:

- Женихо мой, погледни към моята болка, която търпя заради Теб и благоволи към мен, непотребната Твоя рабиня, за да Ти бъде приятно проливането на моята кръв и за да не бъда отхвърлена от лика на светите мъченици.

След това я снели от дървото и военачалникът я попитал:

- Анастасия! Добре ли ти е сега?

- Много ми е добре - отвърнала светицата, - защото, кое мъчение заради Този, Когото обичам повече от целия си живот, не би станало за мен добро и приятно?

Военачалникът продължил:

- Щом мъченията заради Разпнатия ти доставят удоволствие, тогава ще ги увелича.

Той заповядал да отрежат с бръснач гърдите ѝ. Губейки кръв, светицата започнала силно да изнемогва и помолила да дадат да пие вода. Един от стоящите наблизо на име Кирил, донесъл и подал вода. А тя, като отпила малко, му казала:

- Нека не се лишиш от въздаяние от Господа, защото Той е казал: “И който ви напои с чаша вода в Мое име, защото сте Христови, истина ви казвам, няма да изгуби наградата си.”

Военачалникът казал:

- Стигат ли ти тези мъчения или желаеш да бъдеш

подложена на още мъчения?

- Прави, каквото искаш - отвърнала светицата, - моят Бог е силен и ще укрепи изнемогващата ми сила и при по-големи мъчения и ще срине гордостта ти.

Мъчителят заповядал да изтръгнат ноктите от пръстите ѝ, после да отсекат ръцете и нозете ѝ, а също, да избият всичките зъби.

Светицата започнала отново да изнемогва и помолила за вода, а от устата се изливала река от кръв. Кирил отново малко я напоил. Мъчителят, като забелязал Кирил, който напоил мъченицата с вода, и като помислил, че той е християнин (което наистина било така), заповядал незабавно да го убият с меч. Бидейки посечен, блаженият Кирил отишъл при Господа да получи свята награда за чашата хладна вода, с която в името на Христа напоил Христовата мъченица. Като се освежила от водата, светицата малко отдъхнала и се помолила, казвайки:

- Боже, Спасителю мой, не ме оставяй!

А когато военачалникът заповядал да ѝ отрежат езика, светицата казала:

- Беззаконни кръвопиецо! Дори и да отрежеш езика ми, сърцето ми не ще престане да вика към Господа. А Господ ще чуе и тези, които му се молят в мълчание.

Като взел клещи, слугата ги пъхнал в устата на светицата, силно издърпал с тях езика и го отрязъл. Народът започнал да се възмущава, като укорявал и ругаел военачалника за това жестоко и нечовешко мъчение. А военачалникът, като се разгневил срещу народа, заповядал да изведат светицата извън града и да отсекат с меч честната ѝ глава. По такъв начин светата и достохвална Христова великомъченица

Анастасия извършила мъченическия си подвиг. Святото ѝ тяло било хвърлено без погребение, за да бъде изядено от птиците и от зверовете, но под Божественото покровителство то се съхранило непокътнато. С настъпването на нощта един ангел се явил на блажената старица София и наредил да вземе лежащото на полето извън града тяло на света Анастасия. София, като взела чисто платно, излязла от манастира и не знаела накъде да тръгне. Като се помолила усърдно на Бога, тя тръгнала и ръководена от Самия Бог, дошла до мястото, където се намирало святото тяло на духовната ѝ дъщеря, което тя започнала да целува и да омива с обилни сълзи, като че с вода, със следните думи:

- Любима моя дъще, която възпитах в трудове и безмълвие, в пост и молитви, съхраних в девство и целомъдрие, поучавах на страх Божий и на Неговата свята любов, пресладка моя дъще, на която винаги съм съчувствала, дотогава, докато ти докрай остана вярна на Христа! Благодаря ти, че ме послуша мен, твоята бедна майка и изпълни желанието ми. Не напразно се трудих за теб, защото ти се яви пред своя Жених в брачната дреха на твоето непорочно девство, като се украси с кръвта си. И така, сега те умолявам не като дъщеря, а като моя майка и господарка, бъди ми с твоите молитви към Бога опора в старостта ми и като блаженстваш с Господа, спомняй си за мене. А когато Той заповяда да си тръгна от тленното си тяло, помоли благостта Му да бъде милостив към греховете ми.

Плачейки така, тя мислела какво да направи: била сама и при това твърде слаба - едва-едва ходела с тояжка и нямала възможност нито да вземе и да понесе това свято тяло, нито пък да го погребе там на мястото и затова скърбяла, като недоумявала, какво да прави. И ето, по Божий промисъл, някакви двама неизвестни за нея мъже, почтени на вид, добри и според думите си, християни по вяра, като заварили старицата да плаче над тялото, помогнали и като събрали

отсечените части на тялото, ръцете и нозете (тъй като те също били изхвърлени тук) и светата глава, поставили всичко това до тялото, всеки член на мястото му и като го обвили с платното, го отнесли на едно почетно място, където при пеене на надгробни песнопения, прославяйки Отца и Сина, и Светия Дух, погребали това скъпоценно съкровище.

Тропарь преподобномученице Анастасии Римляныне

глас 4

А́гница Твоя́, Иису́се, Анастаси́я,/ зове́т ве́лиим гла́сом:/ Тебе́, Женише́ мой, люблю́/ и, Тебе́ и́щущи, страда́льчествую,/ и сраспина́юся, и спогреба́юся Креще́нию Твоему́,/ и страждý Тебе́ ра́ди, я́ко да ца́рствую в Тебе́,/ и умира́ю за Тя, да и живу́ с Тобо́ю;/ но, я́ко же́ртву непоро́чную, приими́ мя с любо́вию, поже́ршуюся Тебе́. / Тоя́ моли́твами// я́ко Ми́лостив спаси́ ду́ши на́ша.

Кондак преподобномученице Анастасии Римляныне

глас 3

Де́вства вода́ми очище́нна, преподо́бная,/ му́ченичества кровьми́, Анастаси́е, венча́вшися,/ подае́ши су́щим в ну́ждах недýгов исцеле́ние и спасе́ние, приступа́ющим от се́рдца,/ кре́пость бо тебе́ подае́т Христо́с,// источа́я благода́ть приснотеку́щую.

(Умита с водите на девството, преподобна, с мъченически кърви венчала се, Анастасие, подаваш на тези, които са в нужда и пристъпват от сърце, изцеление на недъзите и спасение: Христос ти дава сила, източвайки вечнотечаща благодат.)

Молитва преподобномученице Анастасии Римляныне

Де́вственниц похвало́ и му́чениц сла́во, Анастаси́е

преподо́бная! К тебе́ во умиле́нии серде́ц на́ших припа́даем и твоего́ заступле́ния у Го́спода о нас мо́лим. А́ще бо чистоте́ твое́й не поревнова́хом и безбоя́зненнаго испове́дания твоего́ не приобщи́хомся, па́че же мно́гими прегреше́ньми и лю́тыми паде́ньми и отсту́пствы гнев Бо́жий привлеко́хом, но не хо́щем во гресе́х на́ших умре́ти и, на твоя́ му́жеския по́двиги взира́юще, па́ки на одоле́ние страсте́й на́ших ополча́емся. Сие́ же ве́дуще, я́ко кроме́ благода́тныя по́мощи ничто́ же благо́е сотвори́ти возмо́жем, ту́ю нам от Го́спода пода́ти тебе́ про́сим. Ты бо, преподобному́ченице пресла́вная, ве́лие ко Влады́це дерзнове́ние стяжа́ла еси́, я́ко просла́вившая Его́ в чи́стой души́ твое́й и в телеси́ твое́м страда́льчестем, зане́ вся прельще́ния и проще́ния мучи́теля презре́вши, искорене́ние же зубо́в и ногте́й истерза́ние, и сосце́в и рук и ног отсече́ние сла́дце претерпе́вши, дерзнове́нно вопия́ла еси́: “Христо́с есть бога́тство мое́ и похвала́”. Те́мже от того́ бога́тств и на́шей нищете́ духо́вная пода́ждь дарова́ния и от безме́рных прегреше́ний живо́т наш соблюди́, мир и безмяте́жие нам испроси́, от нужды́ и уны́ния нас предста́тельством твои́м огради́, друг ко дру́гу нас в послуша́нии и братолю́бии наста́ви и ко Го́споду о́чи серде́ц на́ших всегда́ возводи́, во е́же при́сно сла́вити нам Отца́ и Сы́на и Свята́го Ду́ха держа́ву, и твое́ те́плое предста́тельство во ве́ки веко́в. Ами́нь.

Житие на свети Аврамий затворник и на света Мария († ок. 360 г.)

Свети преподобни Аврамий Затворник. Фрагмент от миниатюра в стара ромейска минология. Константинопол

Блаженият Аврамий бил син на благочестиви родители. Още от ранна младост той обичал да посещава светите храмове, да слуша там с умиление словото Божие и да се поучава в него.

Като обичал горещо своя син, родителите му го принуждавали да встъпи в брак. Отначало той отказвал, но после, след много и усилени молби, въпреки желанието си се подчинил на родителите си.

На седмия ден след брака, когато веднъж Аврамий седял в спалнята с жена си, в сърцето му внезапно възсияла подобно на светлина благодат Божия и без да казва нищо на никого, той тайно напуснал дома си. По Божествено внушение излязъл от града и на разстояние две хиляди крачки от него намерил

необитаема колиба. Той се поселил в нея с радостно сърце, прославяйки Бога. Родителите и сродниците, които скърбели за изчезването му, започнали да търсят блажения навсякъде. След като изминали седемнадесет дни, те го намерили в килията да се моли на Бога и много се учудили. А блаженият им рекъл:

- Не се чудете, а прославете Човеколюбеца Бог, Който ме избави от суетния свят, и молете Господа за мен, да ми дари да нося докрай благото иго, с което ме сподоби и ме оставете да живея тук в безмълвие заради любовта си към Бога, за да изпълня Неговата свята воля.

Родителите на блажения, като видели непреклонното му решение, произнесли: “Амин”.

Свети Аврамий започнал да ги умолява да не го безпокоят с посещенията си и като затворил вратата, оставил само едно неголямо прозорче, през което приемал храна. След това мисълта на блажения още повече се просветила от благодатта и той преуспявал в добродетелния живот в голямо въздържание, в смирение, любов и целомъдрие. Славата за него се разнесла навсякъде и всички, които чували за него, идвали да го видят и да го чуят, защото му било дарено слово на премъдрост, разум и утешение.

След като изминали десет години, откакто блаженият напуснал родителския дом, родителите му починали и му оставили голямо богатство. Аврамий, като не желаел да оставя молитвата и безмълвието си, помолил един свой близък приятел да раздаде на бедните цялото наследено имущество. Като постъпил така, той останал безгрижен; защото главната грижа на блажения се заключавала в това умът му да не се прилепва към земни предмети и затова той нямал нищо на земята, освен връхната си дреха, власеницата, един съд, от който ядял и пиел, и една рогозка, на която спял. През

всичките години на своето монашество той не променил правилото си, живял така петдесет години с огромна любов и усърдие към Бога.

Сред разположените около града селища имало едно много голямо село, в което всички, от най-малкия до най-възрастния, били езичници и нямало никой, който би могъл да ги обърне към Бога. Мнозина презвитери и дякони били изпращани тук от епископа на тази страна, но не ги отвърнали от идолската съблазън, защото не могли да понесат всички трудности и скърби, които ги постигали. И мнозина монаси нееднократно се опитвали да обърнат езичниците, но след като не постигали никакъв успех, ги оставяли. Един път епископът, беседвайки със своите клирици, си спомнил за Аврамий и казал:

- През живота си не съм виждал такъв човек като Аврамий; този мъж е достигнал съвършенство във всяко благо и Богоугодно дело.

Клириците му отговорили:

- Да, владико, той е Божий раб и съвършен монах.

На това епископът им казал:

- Искам да го направя свещеник на това село; с търпението и с любовта си той ще бъде в състояние да разположи към себе си сърцата им и да ги обърне към Бога.

И той незабавно се отправил заедно с клира към ближния. Когато те дошли и се поздравили, епископът започнал да говори на Аврамий за това село и започнал да го умолява да отиде там. Като чул това, Аврамий силно се опечалил и казал на епископа:

- Отче свети! Прости ми: остави ме сам да плача за греховете си; аз съм слаб и непригоден за това дело.

- Със силата на Божията благодат - казал на това епископът - ти ще можеш да го извършиш: и не се лени да изпълниш доброто послушание

Тогава блаженият казал:

- Твоя светиня, умолявам те, остави моето нищожество, за да оплаквам беззаконията си.

На това епископът му отговорил:

- Ето, ти остави света и възненавидя всичко, което е в света, разпна се с Христа и изпълни всички Негови заповеди, но послушание нямаш.

Като чул това, Аврамий се просълзил горчиво и рекъл:

- Какво съм аз? Смрадно куче; и какво е животът ми, че ти така си си помислил за мен?

- Намирайки се тук - отговорил епископът, - ти ще спасиш само себе си, а там с помощта на Божията благодат ще спасиш и ще обърнеш мнозина към Господа.

Тогава блаженият, плачейки, казал:

- Да бъде волята Божия! Ще ида заради послушанието.

Като го извел от килията, епископът го въвел в града и като го ръкоположил, с голяма радост го изпратил заедно с клира в онова село.

На пътя блаженият се молел така на Бога:

- Благи Човеколюбче! Ти виждаш моята немощ. Изпрати ми на помощ Твоята благодат, за да Се прослави Твоето Пресвято име.

Като дошъл в селото и видял хората, обладани от бесовски

съблазни и служещи на идолите, Аврамий горчиво заплакал. Като устремил взора си към небето, той рекъл:

- Боже, Който Едничък си безгрешен! Не презирай създанието на ръцете Си.

След това изпратил един човек до града при същия свой близък приятел, на когото поръчал да раздаде на бедните останалото след родителите му имущество, за да му предаде да изпрати част от парите, с които да построи църква. Приятелят не се забавил да му изпрати колкото било нужно за разходите. Тогава блаженият започнал да съгражда Божия храм и за кратко време издигнал благолепна църква и я благоукрасил като най-прекрасна невеста. По времето, докато се строяла църквата, блаженият идвал и се молел на Бога сред идолите, без да казва нито дума на никого. След построяването на църквата той с горещи сълзи принесъл там следната молитва на Господа:

- Господи! Събери тези разпръснати хора и ги въведи в тази църква, просвети душевните им очи, за да познаят Теб, Единия Благ и Човеколюбив Бог.

Като завършил молитвата, той излязъл от църквата и като разрушил езическия жертвеник, съборил всички идоли. Като видели случилото се, езичниците подобно на диви зверове се нахвърлили срещу светеца и с побои го изхвърлили вън от селото. През нощта той се върнал в селото и като влязъл в църквата, започнал с вопли и с плач да се моли на Бога да спаси погиващите хора. С настъпването на утрото езичниците го заварили да се моли в църквата и изпаднали в страх. (Те идвали всеки ден в църквата - не за молитва, а за да гледат благолепието и красотата на сградата.) А блаженият започнал да ги умолява да познаят Бога, но те го набили с колове, все едно, че бил бездушен камък, и като метнали примка на шията му, го повлекли из селото. Мислейки, че вече е умрял,

поставили камък върху него и като го оставили, си тръгнали. А той, бидейки едва жив, в полунощ дошъл в съзнание и като се изправил, започнал горчиво да плаче и да се моли на Бога:

- Владико! Защо презря сълзите ми и смирението ми? Защо отвърна лицето Си от мен и презря делото на ръцете ми? Владико, погледни сега към Твоя раб, чуй молитвата ми, укрепи ме и освободи Твоите раби от дяволските окови и им дари да познаят Теб, Единия Истински Бог, защото няма друг Господ, освен Теб.

След това Аврамий дошъл в селото и като влязъл в църквата, стоял, като пеел и се молел. За втори път, с настъпването на утрото, езичниците дошли и като го видели жив, отначало се изумили, но после отново започнали да мъчат блажения: като го повалили на земята, те метнали едно въже на шията му и го влачили из селото. Така страдал блаженият три години, изтърпявайки всички мъки, като твърд камък на вярата, бидейки и бит, и гонен. За всички тези мъчения той не се разгневил срещу селяните, не възроптал, не бил малодушен и като търпял, не унивал, но още по-силно се разпалвал от любов към Бога и от съжаление към заблуждаващите се. Той умолявал и поучавал: старците - като бащи, младите - като братя, а децата - като собствени чеда, подлагайки се сам на обиди и поругания.

Веднъж всички жители на това село, от най-малкия до най-възрастния, се събрали всички заедно и, удивени от живота на Аврамий, започнали да говорят помежду си така:

- Виждате ли огромното търпение на този мъж? Виждате ли неизказаната му любов към нас? Той, бидейки силно угнетяван от нас, не си тръгна оттук и не каза обидна дума на никого, и даже не се отвърна от нас, но претърпява всичко това с голяма радост. Той наистина е изпратен при нас за наш живот от Бога, за Когото той винаги говори; казва, че ще настъпи

небесно царство, рай, вечен живот и думите му са истински; защото, ако не беше така, както той казва, той не би изтърпял толкова много зло от нас. Чрез него се разкри и безсилието на нашите богове, тъй като те не можаха да го накажат, когато той ги разруши. Наистина той е раб на Живия Бог и всичко казано от него е истина. И така, да пристъпим и да повярваме в проповядвания от него Бог.

И така всички единодушно дошли в църквата, като казвали:

- Слава на Небесния Бог, изпратил Своя раб, който ни спаси от дяволската съблазън!

Като видял дошлите езичници, блаженият се възрадвал с голяма радост и лицето му станало подобно на утринна светлина. Като отворил устата си, той им казал:

- Бащи мои, братя и чеда! Елате да въздадем слава на Бога, Който просвети сърдечните ви очи, за да Го познаете и да се очистите от идолската нечистота. И така, вярвайте от цялата си душа в Живия Бог, тъй като Той е Творец на небето и на земята, и на всичко, което е в тях - безначален, неизказан, непостижим, Подател на светлината, човеколюбец, страшен и правосъден Господ. Вярвайте и в Единородния Негов син, Който е Неговата премъдрост, сила и воля, и в Пресветия Негов Дух, Който оживява всичко, и като вярвате, ще получите небесен живот.

На това всички отговорили:

- Отче наш и наставниче на нашия живот! Ние вярваме така, както ти казваш и ни учиш, и сме готови да направим това, което ни заповядаш.

След това блаженият, като събрал всички, кръстил ги от най-малкия до най-големия, общо около хиляда души, в името на Отца и Сина, и Светия Дух, и всеки ден им четял Божественото

Писание, като ги поучавал и им съобщавал това, което се отнася за Царството Небесно, рая, огнената геена, правдата, вярата и любовта. Те станали като плодородна земя, която приела добри семена и принесла плод - понякога сто, понякога шейсет, понякога трийсет. По такъв начин те с голямо усърдие, старание и с наслаждение слушали неговото учение и се подчинявали на думите му. Имайки блажения като ангел Божий и като се привързали към него със съюза на любовта, те внимавали в святото му учение.

След като повярвали, блаженият живял сред тях една година, като денем и нощем ги учел на словото Божие. А после, като се уверил в любовта им към Бога и в твърдата им вяра, той пожелал да ги остави, тъй като виждал, че те горещо го обикнали и много го почитали и се боял да не би помисълът му да се привърже към някакви земни пристрастия и да не би да се поколебае сред своите иночески подвизи. И така, като станал веднъж през нощта, той се помолил на Бога:

- Еднички Безгрешни, Еднички Свети, Който почиваш в светиите, Еднички Човеколюбче и милосърдни Владико, Който просвети очите на тези хора и ги освободи от идолската съблазън, дари им да Те разберат, запази ги и ги съхрани, Владико, до края и защити това добро твое стадо, което Ти придоби по голямото Си човеколюбие, огради ги с оградата на Твоята благодат, постоянно просвещавай сърцата им, така че те, като Ти благоугодят, да се сподобят с Твоето Небесно Царство. Защити и мен, слабия и недостойния и не ми вменявай това за грях, защото Ти, всезнаещият, знаеш, че Те обичам и се стремя към Теб.

След завършването на молитвата светецът се осенил с кръстното знамение и тайно тръгнал оттам и отишъл на друго място, като се скрил от тях. С настъпването на утрото новопросветените според обичая си дошли в църквата и като

потърсили светеца, не го намерили, чудели се, ходели като изгубени овце и търсели своя пастир, като със сълзи го зовяли по име. След като го подирили навсякъде и не го намерили, те силно се опечалили и незабавно отишли при епископа и му разказали за случилото се. Като чул това, епископът се опечалил и разпратил много слуги да търсят блажения, имайки особено пред вид сълзите и молбите на неговото стадо; и го търсили пратените като скъпоценен камък, но не го намерили. Епископът, като дошъл заедно с клира в селото и като видял всички утвърдени във вярата и в любовта Христова, избрал достойните от средата им, поставил ги за презвитери и дякони и като ги благословил, си тръгнал.

Като чул всичко това, блаженият се възрадвал от цялото си сърце, прославил Бога и казал:

- Какво да Ти въздам, благи мой Владико, за всичко, което Ти ми даде? Покланям се и прославям Твоя промисъл!

Като се помолил така, той се оттеглил в килията си, в която живял и по-рано. Построил си друга неголяма килия отделно от първата и като се радвал в Бога, своя Спасител, се затворил вътре в нея. А дяволът, гледайки всички тези подвизи на Аврамий, още повече се разгорял от ненавист и всячески се старал да повали добрия Христов воин. Като се опитвал да му внуши помисъл на гордост, веднъж той дошъл при него с хвалебствени думи. Когато блаженият стоял в полунощ на молитва, внезапно в килията му възсияла светлина и се чули, като че ли от Бога, следните думи:

- Аврамий! Блажен си ти, блажен, тъй като никой сред хората не изпълни моята воля така, както ти.

Но блаженият веднага разбрал вражеската съблазън и като извисил гласа си, казал:

- О, ти, който си изпълнен с измама и с гибел! Нека злобата ти да погине заедно с теб! Аз съм грешен човек, но имам упование на благодатта и помощта на моя Бог и не се боя от теб, и твоите явявания няма да ме изплашат. Моя крепост е моят Спасител Иисус Христос, Когото съм възлюбил и с името на Когото ти забранявам, нечисто псе, да правиш това.

И внезапно дяволът изчезнал като дим.

Друг път, след като минали няколко дни, докато блаженият се молел през нощта, сатаната дошъл, държейки брадва в ръцете си и като разсичал с нея всичко, имал намерение да опустоши и килията му. Тогава бесът закрещял на другите бесове с висок глас:

- Приятели мои, побързайте, побързайте по-скоро, за да влезем и да го удушим.

А блаженият рекъл:

“- Всички народи ме бяха окръжили, но с името Господне аз ги повалих.”

И сатаната незабавно изчезнал, а килията останала невредима. И след още няколко дни, молейки се в полунощ, той видял, че постилката, на която стои, гори. Като настъпил пламъка, той рекъл:

- “Аспида и василиск” ще настъпя и ще стъпча “лъв и змей” и цялата вража сила с името на моя Господ Иисус Христос, Който ми помага.

Сатаната избягал и закрещял с висок глас:

- Ще те надвия, злообразни, защото изобретих нова хитрост срещу теб.

Веднъж, когато блаженият се хранел, дяволът отново влязъл

в килията му във вид на юноша и като се приближил, искал да обърне на земята съда, от който ядял. Като забелязал това, блаженият продължавал да държи съда и да се храни, без ни най-малко да се бои, а дяволът стоял пред него. След това дяволът поставил светилник и свещ и започнал да пее с висок глас:

“- Блажени непорочните в пътя си, които ходят по закона Господен”- И изпял до края този псалом.

Светецът не му отговорил, докато не приключил с храненето си. След това се прекръстил и казал, обръщайки се към дявола:

- Пес нечист, триокаян, безсилен и страхлив! Щом знаеш, че непорочните са блажени, защото ги безпокоиш? Защото всички, които се надяват на Бога и Го обичат от цялото си сърце са блажени и триблажени.

Дяволът отговорил:

- Досаждам им, за да ги победя; ще ги съблазнявам и ще ги отклонявам от всяко добро дело.

А блаженият му казал:

- Проклети! Нека нямаш никакъв успех, за да не можеш да надвиеш или да съблазниш никого от тези, които се боят от Бога. Ти удържаш победа над подобните на тебе, които отстъпват от Бога по своя воля, тях ти прелъстяваш и побеждаваш, той като те нямат Бога в себе си, а от тези, които обичат Бога, ти изчезваш като дим от вятър: само молитвата им те прогонва, както вятърът прогонва праха. Жив е моят Господ, благословеният во веки, моята слава и похвала и аз не се боя от теб, дори и да стоиш тук цяла година и дори повече и няма да направя нищо, пес нечестиви, по твоята воля. Аз те пренебрегвам, както се пренебрегва умряло куче.

Когато блаженият произнесъл това, дяволът незабавно изчезнал. След като изминали пет дни, когато блаженият завършвал пеенето на полунощницата, врагът отново дошъл при него, съпроводен от голяма тълпа; като метнали едно дебело въже около килията му и като я повлекли, те закрещяли един на друг:

- Да я хвърлим в някой ров.

Като ги видял, блаженият рекъл:

“- Обиколиха ме, както пчели обикалят (мед), и угаснаха като огън в тръне: с името Господне аз ги повалих.”

А сатаната, като чул това, извикал:

- Не зная накрая какво да направя. Ето, ти вече всячески ме победи и като ме пренебрегна, повали силата ми, но аз няма да те оставя дотогава, докато не те надвия и не те смиря.

Блаженият му отговорил:

- Бъди проклет, нечестиви, да бъдат проклети и всичките ти дела! А на нашия Владика, Единия Свят Бог, Който прави така, че ти си потъпкван и поругаван от нас, обичащите Го, - слава и поклонение. Окаяни и безсрамни! Узнай сега, че не се боим нито от теб, нито от козните ти.

Дяволът водил борба със светеца по този начин доста продължително време, желаейки да го изплаши с различни привидения, но не можал да победи този твърд угодник, а бил още повече побеждаван. А блаженият преуспявал в подвизите и в любовта към Бога, тъй като бил обикнал Бога от цялата си душа и водел такъв живот, че се сподобил с Божията благодат и затова дяволът не можал да го победи. През всички години на монашеството му нито един ден не преминал без сълзи и той не отворил устата си за смях, елей не се докоснал до

устните му и той нито веднъж не умил лицето си, но живеел така, все едно, че умирал всеки ден.

Този блажен имал роден брат, който имал едничка дъщеря. Когато умрял баща, тя останала сираче. Познатите, като взели седемгодишното сираче, го завели при чичо му. Блаженият заповядал да стои във външната килия, а самият той живеел във вътрешната. Между двете килии имало неголяма вратичка, през която той обучавал племенницата си на Псалтира и на други книги. Подобно на него момичето се подвизавало в пост и молитви и във всички монашески добродетели. Блаженият много пъти със сълзи молил Бога за нея, тя да обикне Господа и да не привързва сърцето си към светската суета. Нейният баща ѝ оставил достатъчно състояние, което светецът в същия час, когато тя била заведена при него, заповядал да се раздаде на бедните. А девицата умолявала чичо си така:

- Отче, моли се за мене на Бога да се избавя от всички многоразлични дяволски мрежи.

В монашеския живот тя се уподобявала във всичко на своя чичо и старецът, като виждал добрите подвизи, сълзите и смиреномъдрието, безмълвието, кротостта и любовта към Бога, се радвал на това. В течение на двадесет години тя монашествала с него като чиста агница, като нескверна гълъбица. Но в края на двадесетата година дяволът, за да я улови и по такъв начин да оскърби блажения Аврамий и да отвърне ума му от Бога, поставил мрежи по пътя на спасението.

По това време живеел един монах, който имал само монашеско име, но не и подвизи. Той идвал при светеца под предлог да получава от него наставления. Като видял блажената Мария през вратата, той се възпламенил от нечиста страст към нея и сърцето му се разпалило като пламък от безумна страст. Така той бил разпалван от блудната

похот около една година, докато накрая с помощта на сатаната веднъж отворил вратата на килията ѝ и като влязъл при нея, я прелъстил и я осквернил. След извършването на греха девицата се ужасила и като раздрала дрехите си, започнала да се бие по лицето и от скръб дори възнамерявала да сложи край на живота си. Тя разсъждавала в себе си така:

“Съгреших и умрях с душата си и погубих живота си; монашеският подвиг и въздържанието ми и сълзите ми не ми послужиха за нищо, тъй като прогневих Бога, сама себе си погубих и хвърлих в горчива печал преподобния си чичо. Аз съм поругана от дявола и за какво ли повече да живея окаяната? Горко ми! Какво направих? Горко ми? Докъде стигнах? Дори и не забелязах, как се помрачи разсъдъкът ми и как погинах! Някакъв тъмен мрак покри сърцето ми и не зная, какво да сторя и къде да се скрия. Къде да отида, в коя яма да се хвърля? Къде е учението на преподобния ми чичо и къде е наставлението на приятеля му Ефрем? Те ми казваха:

- Внимавай върху себе си и пази душата си неосквернена за безсмъртния Жених, защото Той е свят и побеждава по правда.

Отсега вече не ще дръзна да погледна към небето, защото умрях за Бога и за хората. Да остана тук също не мога, защото по какъв начин аз, изпълнената с нечистота грешница, ще започна отново да разговярам с тези свети отци? А ако се осмеля, то излезлият от тези врати огън ще ме изгори. По-добре да се отдалеча в друга страна, където никой не ме познава, защото щом съм умряла, след това за мен вече не остава надежда за спасение.”

Като се приготвила незабавно за път, тя се отдалечила в друг град и като променила външния си вид, се установила в гостилницата. Когато това се случило с нея, блаженият Аврамий получил видение. Той видял страшен и ужасен огромен змей, отвратителен на вид, дишащ с ярост, който

пропълзял в килията му и като намерил една гълъбица, я погълнал и отново се върнал на мястото си. Когато се пробудил от сън, блаженият силно се опечалил и горчиво заплакал, като си казал:

- Нима сатаната ще повдигне гонение срещу светата Църква и ще отклони мнозина от вярата и нима ще настъпи раздор в Църквата?

Като се помолил на Господа, той рекъл:

- Човеколюбче и Всезнаещи Господи! Ти едничък разбираш това видение.

Като изминали два дни, същият змей му се явил за втори път във видение. Преподобният видял как той излязъл от леговището си, припълзял в килията му и като подложил главата си под нозете му, се пръснал. Когато гълъбицата била намерена в утробата на змея, блаженият протегнал ръката си и я взел жива и неповредена. Като се събудил, блаженият няколко пъти повикал от килията си през вратичката монашестващата с него девица, казвайки:

- Защо ти вече втори ден мързелуваш и не въздаваш славословие на Господа?

Но отговор не последвал. Щом отворил вратичката на килията, той не намерил племенницата си и като разбрал, че видението, което имал, се отнасяло за нея, заплакал и рекъл:

- Горко ми, защото вълк похити моята агница и детето ми е пленено.

И със сълзи в очите възкликнал:

- Спасителю на целия свят! Върни Твоята агница Мария в кошарата на Твоето стадо, за да не слезе старостта ми с печал в ада. Господи! Не презирай молбата ми, но изпрати Твоята

благодат, за да я изтръгне тя от устата на змея.

Аврамий видял описаното видение два дни след заминаването на блажената. И Мария живяла две години без чичо си, а той ден и нощ се молел за нея на Бога. След като изминали две години, някой му разказал, къде се намира и как живее. Светецът помолил един свой познат да се отправи към това място, за да узнае нещо повече за нея. Изпратеният отишъл и като разпитал за Мария, се върнал и разказал всичко на блажения. Като чул разказаното, блаженият се преоблякъл като воин, сложил на главата си голяма и много висока шапка, за да прикрива лицето му, взел със себе си една златна монета и като възседнал коня си, тръгнал. Той отишъл в същата гостилница, в която живеела Мария и като се усмихнал, казал на гостилничаря:

- Приятелю, чух, че при теб живее една красива девица, покажи ми я, за да се нагледам с наслада.

Гостилничарят, като видял побелялата му от старост коса, му се присмял в сърцето си, защото помислил, че той разпитва за нея с цел блуд и отговорил:

- Наистина при мен живее такава девойка и тя е много красива.

Блажената действително била твърде красива. След това старецът му казал с весел поглед:

- Покани я при мен, за да се повеселя днес с нея.

И когато повикали Мария, тя отишла при стареца. Веднага щом я видял в блудническа премяна, на стареца му се приискало да заридае. Но, за да не го познае и за да не избяга от него, той макар и с труд удържал сълзите си. Като седели и пиели, този дивен мъж започнал сам да се заиграва с нея, а тя, като станала, го прегърнала и започнала да целува шията му.

В това време, докато го целувала, тя усетила излизащото от чистото и умъртвеното му от много подвизи тяло благоухание. Тогава, като си припомнила първите дни на своето въздържание, тя въздъхнала, просълзила се и рекла:

- О, горко ми!

А гостилничарят я попитал:

- Мария, ти вече живееш тук с нас втора година и аз никога не съм чувал от теб такава дума и въздишка. Какво се случи сега с теб?

Тя отговорила:

- Ако бях умряла по-рано, бих била щастлива.

Блаженият Аврамий, за да не го познае Мария, казал с груб глас:

- Ти едва сега, когато дойде при мен, си спомни за греховете си.

Като извадил монетата, той я дал на гостилничаря и казал:

- Приятелю, устрой ни хубава гощавка, за да се повеселим с тази девица. Дошъл съм отдалеч заради нея.

О, колко премъдрост имало в него! Колко духовен разум!

Човекът, който в продължение на петдесетте години на своето монашество не бил ял хляб до насита и не бил пил до насита и вода, сега, за да спаси погиналата душа, яде месо и пие вино. Чиновете на светите ангели на небесата се удивлявали на този подвиг на блажения отец, на неговото великодушие и на разумния му замисъл. Той ядял месо и пиел вино, за да спаси погиналата душа от духовната сквернота.

О, премъдрост на премъдрите! О, разум на разумните!

След завършването на гощавката девицата му казала:

- Господине, да станем и да отидем в постелката, за да спим там.

Той отговорил:

- Да отидем.

Когато влезли в спалнята, Аврамий видял голямо легло, постлано високо, седнал на него и казал на Мария:

- Затвори вратата, ела и ме събуй.

Като затворила вратата, тя отишла при него и той казал:

- Девице Мария, приближи се тук при мен.

Когато тя се приближила, той я хванал, здраво я прегърнал, за да не избяга и отново я целунал. След това, като свалил воинската шапка от главата си, той се разплакал и рекъл:

- Дете мое, Мария, нима не ме познаваш? Не те ли възпитах аз? Какво се е случило с теб, детето ми? Кой те погуби? Къде е ангелският ти образ, който имаше ти, дете мое? Къде са твоето въздържание и твоите сълзи? Къде са постоянното ти бдение и молитвеното ти възлягане на земята? Като че ли си се спуснала от небесната висота в ров, дете мое! Кога съгреши, защо не ми разказа, за да приема върху себе си подвига на покаянието заедно с моя възлюбен брат Ефрем? Защо стори това и защо ме оскърби и ме хвърли в толкова ужасна печал? Кой е без грях, освен едничкия Бог?

Като слушала това, Мария била в ръцете му като бездушен камък, като се бояла и заедно с това се срамувала. А блаженият продължил:

- Ти не ми отговаряш, дете мое, Мария? На мен ли, живот мой, не отговаряш? Не дойдох ли тук заради теб? Аз ще

отговарям за теб пред Бога в деня на съда. Ще взема върху себе си покаянието за твоите грехове.

Така той до полунощ я умолявал и я наставлявал, като плачел. А тя, като се успокоила малко, му казала през сълзи:

- Съвестно ми е и не мога да те гледам и как мога да се моля на Бога, когато съм осквернена с нечисти дела?

На това той казал:

- Чедо, твоят грях да бъде върху мен, нека Бог да изиска твоя грях от ръцете ми, ти само ме послушай, ела и се затвори отново в килията си. И Ефрем ще моли Бога за теб. Дете мое, пощади старостта му, умолявам те, живот мой, ела с мен.

- Щом си уверен - отговорила тя, - че имам възможност да се покая и че Бог ще приеме молитвата ми, тогава ще дойда и ще падна пред твое преподобие и ще целуна стъпалата на светите ти нозе за това, че ти си така милосърден към мен и дойде тук с цел да ме отведеш от този нечист живот.

И като положила главата си върху нозете му, тя цяла нощ плакала и повтаряла:

- Какво да ти се отплатя за всичко това?

С настъпването на утрото той казал:

- Чедо, ставай и тръгвай.

- Аз имам тук малко злато и дрехи - казала Мария, - как ще се разпоредиш за всичко това?

- Остави всичко тук - казал блаженият, - защото това е нечестно имущество.

И като станали незабавно, те тръгнали. Като настанил Мария върху коня, Аврамий го повел, а самият той вървял

пред нея. Той вървял и се радвал; както пастирът, когато намери заблудила се овца, я взема с радост върху раменете си, така и блаженият вървял с радост в сърцето си. Когато стигнал до своето място, той затворил Мария във вътрешната килия, където преди сам се подвизавал, а самият той останал във външната. Мария, облечена в грубо вретище, като призовавала с кротост Бога на помощ, се каела с велико усърдие. Покаянието и молитвата били такива, че нашето покаяние и нашата молитва в сравнение с тях са като сянка и не значат нищо. И милосърдният Бог, Който не желае никой да погине, но всички да дойдат в покаяние, помилвал Своята истински покаяла се рабиня и простил греховете. А в знак на опрощението Той дарувал благодат да изцерява болестите на идващите. Блаженият Аврамий живял още десет години; като виждал великото разкаяние на Мария, нейните сълзи, пости, трудове и прилежни молитви към Бога, той се утешавал и славел Бога. След това той починал в Господа. Умрял на седемдесетата година от раждането си. Едва ли не целият град се събрал в часа на преставянето му и всеки се приближавал с усърдие до честното му тяло, а боледуващите получавали изцерение. А Христовата агница Мария след преставянето на чичо си живяла още пет години в голямо въздържание, като ден и нощ умолявала Бога. Живеещите там, като минавали нощем покрай килията, много пъти чували плача ѝ и безмерното ѝ ридание и като се спирали, се удивлявали и прославяли Бога. По такъв начин, като се покаяла истински и като благоугодила на Бога, блажената Мария се преставила с мир и сега, след умиления плач, радостно се весели със светиите в Господа, Комуто подобава слава во веки. Амин.

Тропарь преподобному Авраамию затворнику, Хиданскому

глас 8

В тебе́, о́тче, изве́стно спасе́ся е́же по о́бразу:/ прии́м бо крест, после́довал еси́ Христу́/ и, де́я, учи́л еси́ презира́ти у́бо плоть, прехо́дит бо,/ прилежа́ти же о души́, ве́щи безсме́ртней. // Те́мже и со А́нгелы сра́дуется, преподо́бне Авраа́мие, дух твой.

Кондак преподобному Авраамию затворнику, Хиданскому

глас 3

Во пло́ти, я́ко А́нгел, на земли́ яви́лся еси́,/ и пще́нием был еси́, я́ко дре́во насажде́нное,/ водо́ю воздержа́ния до́бре возрасти́вся,/ и тече́ньми твои́х слез скве́рну омы́в:// сего́ ра́ди яви́лся еси́ прия́телище Боже́ственное, Авраа́мие, Ду́ха.

(Бил си като ангел в плът на земята и в поста си бил като дърво, насадено край водите на въздържанието и добре израснало, си умил сквернотата със своите сълзи: затова си се явил, Аврамие, приятел на Божествения Дух.)

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017